

"Cal retornar l'honor al matrimoni i a la família!"

"Si no trobem un onada de simpatia per a aquesta aliança capaç de col·locar les noves generacions lluny de la desconfiança i de la indiferència, va dir el Papa Francesc en l'última audiència referint-se la matrimoni, els fills arribaran al món cada vegada més desarrelats ja des del si de la mare."

23/04/2015

Audiència, dimecres 22 d'abril de 2015

Estimats germans i germanes,

En l'anterior catequesi sobre la família, em vaig centrar en la primera narració de la creació de l'ésser humà, en el primer capítol del Gènesi, on està escrit: «*Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona.*» (1, 27).

Avui m'agradaria completar la reflexió amb la segona narració, que trobem en el segon capítol. Aquí llegim que el Senyor, després d'haver creat el cel i la terra, «*Déu va modelar l'home amb pols de la terra i li va infondre l'alè de vida i l'home es va convertir en un ésser viu*» (2,7). És la culminació de la creació. Però manca quelcom: llavors Déu posa l'home en un bellíssim jardí perquè el conreï i en tingui cura (cf. 2, 15).

L'Esperit Sant, que ha inspirat tota la Bíblia, suggereix per un moment la imatge de l'home sol -li manca quelcom-, sense la dona. I suggereix el pensament de Déu, quasi el sentiment de Déu que el mira, que mira Adam sol en el jardí: és lliure, és senyor... però està sol. I Déu veu que això «*no és bo*»: és com una mancança de comunió, li manca una comunió, una mancança de plenitud. «*No és bo*» –diu Déu– i afegeix: «*Li faré una ajuda que li faci costat.*» (2, 18).

Llavors Déu presenta tots els animals a l'home; l'home dóna a cada un d'ells el seu nom –i aquesta és una altra imatge del domini de l'home sobre la creació–, però no troba cap animal que se li assembli. L'home continua sol. Quan finalment Déu presenta la dona, l'home reconeix exultant que aquella criatura, i només aquella, és part d'ell: «*os dels meus ossos i carn de la meva*

carn!» (2, 23). Finalment hi ha un reflex, una reciprocitat. Quan una persona –és un exemple per comprendre bé això– vol donar la mà a una altra, ha de tenir-la al davant: si hom dóna la mà i no hi ha ningú, la mà es queda allà..., li manca la reciprocitat. Així era, a l'home li mancava alguna cosa per arribar a la plenitud, li mancava la reciprocitat. La dona no és una “rèplica” de l'home; ve directament del gest creador de Déu. La imatge de la “costella” no expressa inferioritat o subordinació, ans, al contrari, que home i dona són de la mateixa substància i són complementaris

i que tenen també aquesta reciprocitat. I el fet que –sempre en la paràbola– Déu plasmi la dona mentre l'home dorm, remarca només que ella no és de cap manera una criatura de l'home, sinó de Déu. Suggereix també una altra cosa: per trobar la dona -i podem dir per

trobar l'amor en la dona-, l'home primer ha de somiar-la i després la troba.

La confiança de Déu en l'home i en la dona, als quals confia la terra, és generosa, directa, i plena. Es refia d'ells. Però llavors el maligne introdueix en la seva ment la sospita, la incredulitat, la desconfiança. I finalment, arriba la desobediència al manament que els protegia. Cauen en aquell deliri d'omnipotència que ho fa malbé tot i destrueix l'harmonia. També nosaltres ho sentim al nostre interior tantes vegades, tots.

El pecat genera desconfiança i divisió entre l'home i la dona. La seva relació es veurà assetjada de mil formes d'abús i de submissió, de seducció innegable i de prepotència humiliant, fins a les més dramàtiques i violentes. La història n'està plena. Pensem, per exemple, en els excessos

negatiu de les cultures patriarcal.
Pensem en les múltiples formes de
masclisme on la dona era
considerada de segona classe.
Pensem en la explotació i
mercantilització del cos femení en
l'actual cultura mediàtica. Però
pensem també en la recent epidèmia
de desconfiança, d'escepticisme, i
fins i tot d'hostilitat que es difon en la
nostra cultura –en particular a partir
d'una comprensible desconfiança de
les dones– referent a una aliança
entre home i dona que sigui capaç, al
mateix temps, de refinar la intimitat
de la comunió i de protegir la
dignitat de la diferència.

Si no trobem una onada de simpatia
per a aquesta aliança, capaç de
col·locar les noves generacions lluny
de la desconfiança i de la
indiferència, els fills arribaran al
món cada vegada més desarrelats ja
des del si de la mare. La devaluació
social de l'aliança estable i

generativa de l'home i de la dona és certament una pèrdua per a tots. Hem de retornar l'honor al matrimoni i a la família! La Bíblia diu una cosa bonica: l'home troba la dona, es troben i l'home ha de deixar alguna cosa per trobar-la plenament. Per això l'home deixarà el seu pare i la seva mare per anar amb ella. És bonic! Això vol dir començar un nou camí. L'home és tot per a la dona i la dona és tota per a l'home.

La custòdia d'aquesta aliança de l'home i de la dona, encara que siguem pecadors i ferits, confusos i humiliats, desanimats i incerts, és per a nosaltres creients una vocació compromesa i apassionant, en la vida de cada dia. La mateixa narració de la creació i del pecat, en el final, ens presenta una imatge bellíssima: «*Llavors el Senyor-Déu va fer túniques de pell i va vestir l'home i la dona.*» (Gen 3, 21). És una imatge de tendresa cap a aquella parella

pecadora que ens deixa la boca oberta: la tendresa de Déu per l'home i per la dona! És una imatge de custòdia paterna de la parella humana. Déu mateix té cura i protegeix la seva obra mestra.

Font: Traducció d'en Josep Ma Torrents – Catalunya Religió

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/cal-retornar-
lhonor-al-matrimoni-i-la-familia/](https://dev.opusdei.org/ca/article/cal-retornar-lhonor-al-matrimoni-i-la-familia/)
(12/08/2025)